

Přílohy

Příloha č. 1 - Osnova rozhovorů s politiky

Otázka č. 1: Podle výzkumů veřejného mínění je korupce nejnaléhavějším problémem současnosti. Myslíte si, že to odpovídá realitě?

Otázka č. 2: Je podle vás korupce spíše problémem lokální a regionální politiky, nebo spíše politiky na parlamentní a vládní úrovni?

Otázka č. 3: Jsou podle vašeho názoru korupční nabídky směrem k politikům poměrně časté, nebo je to spíše výjimečné a týká se to jen některých politiků?

Otázka č. 4: Je podle vás pro politika těžké rozeznat, kdy se jedná o korupční nabídku?

Otázka č. 5: Co si myslíte o názoru některých občanských iniciativ, které tvrdí, že se dnes do politiky dostávají převážně nemorální osobnosti s cílem zbohatnout, a že řešením korupce je výměna za nové „čisté“ politiky?

Otázka č. 6: Nebo je reálnější vysvětlení, že teprve v politice se někteří mění a podléhají korupčním nabídkám?

Otázka č. 7: Změní politika začínající politiky? Nemyslím nutně jenom ve smyslu náchylnosti ke korupci. Pokud ano, dá se říci, že je to vlivem získané moci? Nebo si (s nadsázkou) politický provoz sám vybírá a formuje odpovídající politiky?

Otázka č. 8: Je podle vás financování politických stran podstatným motivem korupce?

Otázka č. 9: Myslíte si, že práce politika je dostatečně oceněna – jak finančně, tak i respektem okolí?

Otázka č. 10: Co podle vás umožňuje čestným politikům nepřijmout korupční nabídku, i když vidí, že jiní těmto nabídkám podlehnou? A co zabrání těm méně čestným?

Příloha č. 2 – Přepis části pořadu České televize Expremiéři/Stanislav Gross, odvysílaného 2. 12. 2014 na ČT2

Stanislav Gross: *“Určitě to mělo nějaké etapy Byla etapa naivní. Pak nastala někde mezi tím nějaká etapa, kdy člověk začal být trošku pragmatictější. Dokázal třeba v té politice dělat i věci, které vím, že třeba úplně z nějakého mezilidského vztahu k někomu prostě férové nebyly. No a pak přicházejí nějaká pokušení typu, já nevím. Nejdřív je tam takové to pokušení ještě jedno, to jsem nejmenoval, pokušení být známý. To myslím zažívá spousta politiků. Kdy jako byste chtěl být tím, koho lidi na ulici poznávají, zdraví. Tohle období já jsem teda určitě měl. Pak přicházejí pragmatická pokušení typu, teď mám v uvozovkách moc, teď mám možnost něco ovlivnit, teď jsem někdo. Tak to samozřejmě taky nějakou dobu trvá, než z toho člověk vyrostne. Pak jsou pokušení ta, že třeba by si člověk mohl v uvozovkách někde přivydlát bokem. To si myslím, že to pokušení může prožívat každý, kdo se do určité úrovně politiky dostane a já jsem je prožíval taky samozřejmě.”*

Jan Úšela : *„Mě tedy docela zarazí tady ten váš, já jsem napsal, obchod snů. To byla taková jako mediálně propíraná kauza, kdy jste zobchodoval nějaké akcie, a psalo se, že jste vydělal nějakých 90 nebo 100 milionů korun. Tak přece jste musel mít nějakou výhodu, konexe. Byl jste v daleko lepším postavení než obyčejný člověk.”*

Stanislav Gross: *„Já jsem samozřejmě byl politikem relativně mladým a věděl jsem, že já tu politiku nebudu dělat do konce života. To znamená, že budu muset vést nějaký normální, ekonomicky aktivní život. Když jsem byl v té situaci, ve které jsem byl, tak samozřejmě, že jsem uvažoval, jestli má člověk skončit jako zostuzený politik, který zůstane spíš tím s prominutím blbečkem. Tak to kolem té kauzy toho bytu vypadalo. Anebo jestli prostě jít dál a teď vy jste to říkal a já to ani nějak popírat nebudu, prostě využít nějakých kontaktů, které člověk má z té politiky. Já jsem nikdy nepopíral, že nebyť těch kontaktů a možná i informací, které jsem v té politické kariéře získal, tak bych asi tenhle obchod nikdy neudělal.”*

Jan Úšela : *„Připadá vám, že to zvedlo váš morální kredit? Jak se vůbec můžou ti lidi na vás teď dívat?”*

Stanislav Gross: „Říká se, že právo je minimum etiky. Takže protiprávní to nebylo, takže minimum etiky to splňuje. Jestli samozřejmě to bylo etické, pro řekněme úplně nejcitlivějšího pozorovatele, to nevím“.

Jan Úšela : „Dejme tomu, že tím nejcitlivějším pozorovatelem může být třeba Bůh.“

Stanislav Gross: „Já si myslím, že před Bohem v tomhle směru obstojím.“ (Česká televize, 2014)

Příloha č. 3 - Sedm principů Nolanovy Komise veřejného života

Nezištnost: Držitelé veřejného úřadu musejí rozhodovat výhradně ve veřejném zájmu. Nesmějí tak činit, aby získali finanční nebo jiné materiální výhody pro sebe, svoji rodinu nebo svoje přátele.

Integrita: Držitelé veřejného úřadu se nesmějí dostat pod finanční nebo jiný závazek jednotlivců nebo organizací, kteří by je mohli ovlivňovat při výkonu jejich úředních povinností.

Objektivita: Při výkonu veřejné činnosti, včetně jmenování, uzavírání smluv, doporučování jednotlivců k odměnám a dávkám musejí držitelé veřejného úřadu rozhodovat podle zásluhy.

Odpovědnost: Držitelé veřejného úřadu jsou odpovědní za své rozhodování a činnosti veřejnosti a musejí se podrobit příslušné kontrole.

Otevřenost: Držitelé veřejného úřadu musí při svém rozhodování a veškeré činnosti být tak otevřeni, jak jen možno. Musejí zdůvodnit svoje rozhodnutí a mohou omezit informace pouze tehdy, vyžaduje-li to širší veřejný zájem.

Čestnost: Držitelé veřejného úřadu jsou povinni deklarovat všechny soukromé zájmy vztahující se k jejich veřejným povinnostem a podniknout kroky k vyřešení konfliktů způsobem, který chrání veřejný zájem.

Vědění: Držitelé veřejného úřadu mají prosazovat a podporovat tyto principy vedením a vlastním příkladem. (Chapman, 2003, s. 261 - 262).